

Škratec Klek.

Sneg na gozdič ves je pal,
a iz snega škratec vstal. . .
Ah, ubogi škratec Klek!
Kočo mu zasul je sneg.

Kje bo škratec v noči spal?
Kdo večerjico mu dal?
Kdo mu peč zakuril bo,
da ogreje se lepó?

Oj, ti hudi, mrzli sneg,
kaj zakril si gozd in breg?
Kaj ti storil Klek je škrat,
da razsul si dom mu zlat?

Snežec se smehlja, iskri,
v gozdu bridko škrat ihti;
zre krog sebe. . . Sredi vej
gnezdo vranje v smrekah glej!

Smuk. . . In v gnezdu škrat čepi,
mane si roké, oči,
stiska v gnezdo se tesnó,
ah, ker zebe ga tako!

Jokal v gnezdu škrat bo Klek,
dokler gozdič kril bo sneg;
ko pomlad bo v gozd prišla,
vriskal škrat bo iz srca.

Kočo spet si bo gradil
in gostil se, vince pil;
pel bo, godel si na lok,
da radost bo krog in krog.

Kaj mu mari bode mraz,
kaj mu mari zímski čas!
Hej, saj dom in lok ima,
tisoč pesmi sred srca!

Jos. Vandot.

Pesem.

*Jesenski mrakovi
kot gladni volkovi
gredo iz lesov
iz svojih domov.*

*In sive meglice
kot bele ovčice
se tam kraj vode
paso kot ovce.*

*A črni mrakovi
se jim zareže
in plašne ovčice
se vse razprše.*

Jan Reginov.